

Til § 162.

Grundlovens § 94 har erkjendt, at Foreninger og Forsamlinger, som ellers kunne være lovlige, ikke ubetinget kunne tillades Kriegerne. Dette følger af Krigsmagtens Diemed som Middel for den udøvende Magt og af den Fare, der kan opstaae, naar det uden Indskrænkning tillades den væbnede Magt at raadslaae om politiske Sager eller deres Tjenesteanliggender. Da det imidlertid neppe ved noget almindeligt Kjendemerke kan bestemmes, naar Skade kan befrygtes, har man anseet det rigtigst at holde sig til den Regel, som nu i Almindelighed følges, at der til Militaires indbyrdes Foreninger eller Forsamlinger af det nævnte Slags skal have Foresattes Tilladelse. Dette kan derimod ikke fordres med Hensyn til Militaires Deeltagelse i andre Medborgeres Foreninger og Forsamlinger, om disse endog ere af politisk Natur; men man formener, at den Foresatte i saa Tilfælde maa paa sit Ansvar kunne forbyde sine Undergivne Deeltagelsen. Hos høiere Foresatte maa naturligtvis kunne klages over saadant Forbud eller gjøres Ansøgning dertil.

Til § 163.

Da Kriegerne færdes meget med Vaaben, er der Grund til at paalægge dem et eget Ansvar for Uforsigtighed med dem, uden at man dog kan gaae saa vidt som Kr. Art. Br. af 1683 § 127. Sfr. den almindelige Straffelov § 198. Om forsætlig Misbrug af Vaaben see § 54 Kr. 5.

Til § 164.

Denne Forbrydelse, som, medens Krigsmagten bestod af hvervede Folk, forekom meget hyppig og medførte strenge Straffe, er der nu ingen synderlig Anledning til at begaae, og den er heller ikke farlig, da man ikke vil betragte den ulovlige Contract som bindende. Straffen behøver derfor heller ikke at være betydelig.

Til § 165.

Paa Grund af den store Vigtighed, som det har, at der i dette Forhold vises Uparthidighed, kan Straffen neppe være mindre end

foreslaaet. I Almindelighed vil Forbrydelsen komme ind under den almindelige Straffelovs § 118.

Til § 166.

I dette Forhold er der Anledning til at vise større Strengthed imod Officerer end imod ringere Militaire.

Til § 167.

Er overensstemmende med Grundsætningen i § 128.

Til §§ 168 og 169.

§ 168 er overensstemmende med Parolbef. 17de Octbr. 1836 § 5, jfr. Kr. Art. Br. af 1756 § 625. Den angaaer kun Skildvagten og ei det øvrige Bagtmandskab, som ikke er paa Post. § 169 har dertil Hensyn til den hele Bedækningsafdeling, da denne i det Hele maa betragtes som en vedvarende Vagt for Godset. Det er denne Forskjel, der har medført, at Bestemmelserne ere givne i 2 §§.

Mod at Dyverier, der, fordi de indeholde Brud paa militaire Tjenesteflygter, betragtes som grove Dyverier, kunne affones med militaire Straffe, forsaavidt disse ere tilstræffelige, synes Intet at kunne erindres, og der vil derudover blandt Andet vindes det, at Straf for sige Dyverier under formildende Omstændigheder vil kunne udstaaes ombord; jfr. § 47 Kr. 9.

Til § 170.

Sfr. Kr. Art. Br. af 1756 § 625 og Parolbef. 17de Octbr. 1836 § 5.

Til § 171.

At bestjæle Quarteerammeraler betragter Parolbef. 17de Octbr. 1836 § 5 som et Dyveri under skjærpene Omstændigheder, men det samme synes at maatte gjælde, naar en Militair bestjæler de civile Personer, der ufrivillig have faaet ham i Quarteer hos sig.

Med Hensyn til dens andet Stykke jfr. den almindelige Straffelov § 235.

Til §§ 172—174.

Disse Forseelser kunne vel selv under